

W związku z obowiązkiem przekazania Komisji informacji do 12 czerwca 2008 r. przez państwa członkowskie na podstawie art. 29 rozporządzenia (WE) nr 1896/2006 w załączeniu przekazujemy tabelę porównawczą przepisów włoskich i wspólnotowych.

Należy podkreślić, że zgodnie z art. 2 ust. 2 lit. d) rozporządzenia uwzględniono roszczenia wynikające z zobowiązań pozaumownych.

W odniesieniu do art. 29 lit. b) istnieje konieczność rozróżnienia spraw, o których mowa w art. 20 ust. 1) i tych, o których mowa w art. 20 ust. 2, ponieważ pierwszy ustęp odnosi się do środków mających na celu przywrócenie terminu, gdy termin upłynął bez winy pozwanego, podczas gdy art. 20 ust. 2 ma zastosowanie do sytuacji, gdy wydanie nakazu zapłaty było w sposób oczywisty błędne w świetle wymogów określonych w rozporządzeniu lub ze względu na inne wyjątkowe okoliczności, takie jak na przykład podstęp strony.

W pierwszej grupie znajdują się właściwe przepisy dotyczące wnoszenia sprzeciwów po terminie, co zostało uregulowane w art. 650 kodeksu postępowania cywilnego; środki te należy wносить do sądu, który wydał pismo sądowe zawierające ostrzeżenie. Podejście do tego zagadnienia jest podejściem zwykle wykorzystywanym i może być stosowane rozszerzająco, chociaż ten sam sąd ma obowiązek orzec co do zastosowania terminu wskazanego w ostatnim akapicie art. 650 kodeksu postępowania cywilnego, w zakresie w jakim przepis ten ma związek z art. 20 ust. 1 lit. b) rozporządzenia.

W drugiej grupie przypadków rozwiązanie, które jest obecnie stosowane, polega na złożeniu zwyczajowego wniosku, lub - w zależności od okoliczności, wniesienia wniosku we właściwym sądzie pierwszej instancji, chociaż to sąd musi orzec, czy przepisy mające zastosowanie wynikają z prawa włoskiego czy z rozporządzenia.

W odniesieniu do środków komunikacji, o których mowa w art. 29 ust. 1 lit. b) rozporządzenia, w związku z art. 7 ust. 5, podjęto decyzję o ograniczeniu się do wersji papierowych, biorąc pod uwagę, że stosowanie innych środków komunikacji (w szczególności elektronicznej) wymaga zgodności ze szczegółowymi przepisami włoskimi i że zgodnie z rozporządzeniem środki komunikacji muszą być „dostępne” dla właściwych sądów.

W odniesieniu do art. 29 ust. 1 lit. a) - Sądy właściwe

Do wydawania europejskiego nakazu zapłaty właściwe są poniższe sądy:

sędzia pokoju (*Giudice di Pace*) w sporach o wartości przedmiotu sporu niższej lub równej:

- 1) 5 000,00 EUR – co do zasady;
- 2) 20 000,00 EUR – w przypadku sporów dotyczących odszkodowania za szkody spowodowane przez pojazdy i statki, zgodnie z warunkami określonymi w art. 2 ust. 2 lit. d) i lit. i) rozporządzenia (WE) nr 1896/2006.

Sądy pokoju mają właściwość do rozstrzygania sporów dotyczących odszkodowania – niezależnie od wartości przedmiotu sporu – dotyczących stosunków między właścicielami lub posiadaczami budynków wykorzystywanych do celów prywatnych w odniesieniu do emisji dymu lub ciepła, hałasu, wibracji i innych podobnych rodzajów immisji, które przekraczają poziom tego, co jest powszechnie akceptowalne, zgodnie z art. 7 akapit trzeci, pkt 3 kodeksu postępowania cywilnego, w okolicznościach, o których mowa w art. 2, ust. 2 lit. d) ppkt (i) rozporządzenia (WE) nr 1896/2006.

Sędziowie pokoju mają właściwość do rozstrzygania spraw dotyczących odsetek bądź dodatkowych sum z tytułu spóźnionej wypłaty świadczeń emerytalnych i społecznych.

Powszechny sąd cywilny lub sąd apelacyjny orzekające w pierwszej i ostatniej instancji mają właściwość dla wszystkich innych spraw, które wchodzą w zakres ich wyłącznej właściwości przewidzianej we włoskim ustawodawstwie.

W szczególności w sprawach niewyłączonych na mocy art. 2 powszechny sąd cywilny jest właściwy w przypadku:

- 1) roszczeń związanych z umowami o dzierżawę rolną (w tym wypadku właściwy jest wyspecjalizowany wydział rolny sądu powszechnego na podstawie art. 9 ustawy nr 29 z 14 lutego 1990 r.);
- 2) roszczeń związanych z patentami i znakami towarowymi (w tym wypadku właściwość mają wydziały sądów powszechnych specjalizujące się w sprawach gospodarczych, na podstawie art. 1 i nast. dekretu legislacyjnego nr 168 z 27 czerwca 2003 r. w najnowszym brzmieniu);
- 3) roszczeń na podstawie prawa żeglugowego, w szczególności szkód związanych ze zderzeniem statków; szkód wyrządzonych przez statki, w czasie manewru spuszczenia kotwicy i cumowania bądź wykonywania innych manewrów w portach i innych miejscach postoju; szkód wyrządzonych przez wykorzystanie sprzętu do ładunku i rozładunku oraz przeładunku towarów w portach; szkód spowodowanych przez statki w sieciach i sprzęcie rybackim; opłat i odszkodowań za pomoc, ratownictwo i odzyskiwanie sprzętu; zwrotu kosztów i otrzymania nagród za odnalezienie wraków zgodnie z art. 589 kodeksu żeglugi;
- 4) spraw i postępowań związanych z zamówieniami publicznymi na roboty budowlane, dostawy i usługi na szczeblu Unii, gdy jedna ze spółek, o których mowa w art. 3 dekretu legislacyjnego nr 168 z 27 czerwca 2003 r. (ze zmianami) jest stroną tych robót lub uczestniczy w konsorcjum lub tymczasowym zrzeszeniu spółek, które otrzymały zamówienie, bądź gdy sąd powszechny ma właściwość (w tym przypadku właściwość przysługuje wyspecjalizowanemu wydziałom gospodarczym zgodnie z art. 3 dekretu legislacyjnego nr 168 z 27 czerwca 2003 r.).

W sprawach niewyłączonych na podstawie art. 2 rozporządzenia, właściwy jest sąd apelacyjny orzekający w pierwszej i ostatniej instancji w sprawach dotyczących roszczeń odszkodowawczych w związku z porozumieniami antykonkurencyjnymi i nadużywaniem pozycji dominującej na rynku (art. 33 ust. 2 ustawy nr 287 z 10 października 1990 r.).

W odniesieniu do art. 29 ust. 1 lit. b) - Procedura ponownego badania nakazu

Sądem właściwym do ponownego zbadania europejskiego nakazu zapłaty, o którym mowa w art. 20 ust. 1) rozporządzenia nr 1896/2006/WE i prowadzenia powiązanych postępowań, jest sąd, który wydał nakaz zgodnie z art. 650 włoskiego kodeksu postępowania cywilnego.

Sąd właściwym do zbadania europejskiego nakazu zapłaty, o której mowa w art. 20 ust. 2 rozporządzenia nr. 1896/2006/WE i prowadzenia powiązanych postępowań, jest sąd powszechny właściwy do wydania nakazu, zgodnie ze zwyczajowo stosowanymi przepisami.

W odniesieniu do art. 29 ust. 1 lit. c) - Środki komunikacji

Środkami komunikacji akceptowanymi do celów wydania europejskiego nakazu płatności zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 1896/2006 są usługi pocztowe.

W odniesieniu do art. 29 ust. 1 lit. d) - Dopuszczalne języki

Akceptuje się język włoski.

Ostatnia aktualizacja: 26/03/2019

Za wersję tej strony w języku danego kraju odpowiada właściwe państwo członkowskie. Tłumaczenie zostało wykonane przez służby Komisji Europejskiej. Jeżeli właściwy organ krajowy wprowadził jakieś zmiany w wersji oryginalnej, mogły one jeszcze nie zostać uwzględnione w tłumaczeniu. Komisja Europejska nie przyjmuje żadnej odpowiedzialności w odniesieniu do danych lub informacji, które niniejszy dokument zawiera, lub do których się odnosi. Informacje na temat przepisów dotyczących praw autorskich, które obowiązują w państwie członkowskim odpowiedzialnym za niniejszą stronę, znajdują się w informacji prawnej.